

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/76/2013
Identifikačné číslo spisu:	6012201197
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2014
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6012201197.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: SCInvest, s.r.o. Majerská cesta 96, 974 01 Banská Bystrica, zast. advokátom JUDr. Milošom Barancom, AK so sídlom Majerská cesta 96, 947 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/1193527/2012/5094 zo dňa 24. októbra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/134/2012 - 82 zo dňa 19. apríla 2013 jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/134/2012 - 82 zo dňa 19. apríla 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 24S/134/2012 - 82 zo dňa 19. apríla 2013 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č.1100301/1/1193527/2012/5094 zo dňa 24. októbra 2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (Daňového úradu Banská Bystrica) platobný výmer č. 9600401/5/1126705/2012/Rač zo dňa 21. júna 2012., ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie III. štvrt'rok 2010 vo výške 222 300 €.

Krajský súd konštatoval v rozsudku, že preskúmal napadnuté rozhodnutia z tých dôvodov, ktoré ako dôvody nezákonnosti žalobca uplatnil v žalobe. Krajský súd poukázal na to, že žalobcovo podanie vo veci námietok zaujatosti pracovníkov správcu dane, resp. celej finančnej správy a Ministerstva financií SR neobsahuje žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali vzťahu medzi konkrétnym zamestnancom správcu dane a konateľom žalobcu ani v osobnej a ani v inej rovine. Poukázal na to, že obsah podania žalobcu označený ako návrh na zastavenie konania mal charakter námietok zaujatosti voči zamestnancom správcu dane, avšak takúto pochybnosť nemôže založiť všeobecné tvrdenie o zaujatosti správneho orgánu ako takého z dôvodu pomsty zo strany štátu, ale musí ísť o konkrétnu námietku voči konkrétnemu zamestnancovi správcu dane.

Krajský súd poukázal v rozsudku na tú skutočnosť, že žalobca nepreukázal poskytnutie a dodanie služby sa na strane dodávateľa nepreukázalo. Bolo zistené, že plnenie, ktoré malo byť medzi žalobcom a spoločnosťou ROYAL REAL, s.r.o. realizované ako zdaniteľné plnenie touto spoločnosťou nebolo.

Súd taktiež dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného neobsahuje také chyby, ktoré by spôsobili nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

Súd považoval za nedôvodnú aj námietku ohľadom dôkazov a dôkazného bremena s poukazom na rozsudok SDEU (predtým ESD) C80/11 a C142/11, nakoľko neuviedol konkrétny dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj, pričom v tomto prípade, na rozdiel od rozhodnutia SDEU nebolo preukázané reálne uskutočnenie zdaniteľných plnení.

Nakoľko ani jeden z namietaných dôvodov žalobcu, voči predmetnému rozhodnutiu žalovaného, ktoré súd preskúmal, dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol. Zároveň žalobcovi nepriznal náhradu trov konania postupom podľa § 250k ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že prvostupňový súd nevykonal dôkazy, ktoré v konaní navrhol vykonať (zamestnancov správcu dane p. R. T., Ing. M. G. a Ing. L. X.) ale aj Ing. K., konajúceho za druhostupňový správny orgán. Tým, že súd odmietol vykonať tento dôkaz (tak, ako ho navrhol žalobca) hrubo porušil jeho právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Pridržiaval sa svojich žalobných dôvodov uvedených v bode 1 až 8 žaloby. Žalobca trval na tom, aby boli vykonané v súdnom konaní dôkazy tak, ako ich navrhol, t.j. aby boli navrhnutí svedkovia vypočutí súdom.

Žalobca za najdôležitejšiu časť svojho odvolania považuje časť III. odvolania, v ktorej namietal, že neporušil ust. § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/, ako aj § 51 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH. Podľa jeho názoru žalovaný účelovo spochybňuje dodanie služby spoločnosťou ROYAL REAL, s.r.o. a to na základe drobných nepresností vo výpovediach Y. W. a G. Y.. Súd neakceptoval ani prehlásenia týchto osôb, ktoré uviedli, že dodali predmetnú službu žalobcovi a spôsob platieb za dodané služby.

Žalobca taktiež poukázal na rozhodnutie I. ÚS 241/07 z 18. septembra 2008, z ktorého citoval: „Ani záujem štátu na realizácii príjmovej stránky štátneho rozpočtu nemôže byť a nie je nadriadený dodržiavaniu a rešpektovaniu práv, ktoré zákony priznávajú daňovým subjektom“.

Zároveň požadoval priznať náhradu trov konania vo výške 1046,80 €.

K odvolaniu žalovanej sa vyjadril na základe výzvy žalovaný, ktorý navrhol rozsudok potvrdiť, pričom poukázal na to, že žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné dôvody než tie, ktoré namietal v žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. októbra 2014 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách) rozhodnúť o žalobe proti právoplatnému rozhodnutiu žalovanej.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil a považuje ich za svoje vlastné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 247 a nasl. O.s.p. a § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

Na zdôraznenie argumentácie prvostupňového súdu poukazuje na to, že súdy konajúce o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov podľa piatej časti druhej hlavy O.s.p. nie sú súdmi skutkovými ale súdmi preskúmvacimi, preto nevykonávajú dôkazy v konaní tak, ako je to pri civilných žalobách, v civilnom sporovom konaní. Na základe toho potom ani nie sú viazané návrhmi účastníka vykonávať v daných veciach dokazovanie. Dokazovanie totiž vykonáva správny orgán, ktorého rozhodnutie sa preskúmava, pričom, ak by bolo dokazovanie vykonané nedostatočne, teda tak, že by nebol náležite zistený skutkový stav veci, súd by napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie za účelom doplnenia zistenia skutkového stavu veci. Takáto situácia však v tomto prípade nenastala. Správne orgány oboch stupňov dostatočne zistili skutkový stav veci a správne rozhodli o tom, že žalobca v daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno na dodanie služieb od spoločnosti ROYAL REAL, s.r.o.

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3 zákona č. 511/1992 Zb., dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Predmetom súdneho prieskumu je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/1193527/2012/5094 zo dňa 24. októbra 2012, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Banská Bystrica č. 9600401/5/1126705/2012/Rač zo dňa 21. júna 2012, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1. zákona č. 511/1992 Zb. zvýšil žalobcovi nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie III. štvrtrok 2010 zo sumy 222 743,74 € na sumu 445 043,74 €, t.j. zvýšil rozdiel dane o sumu v sume 222 300,00 €.

Vzhľadom na obsah odvolacích námietok sa najvyšší súd prvotne zaoberal namietaným nedostatkom dôvodov v rozsudku súdu prvého stupňa, pokiaľ sa jednalo o v žalobe vytýkaný nedostatok dôvodov rozhodnutia žalovaného.

V súvislosti s námietkou žalobcu ohľadne záveru daňových orgánov, že neboli predložené relevantné dôkazy o tom, že služba bola dodaná, tak ako bolo uvedené v predložených dokladoch od žalobcu, najvyšší súd poukazuje na § 29 ods. 8 zákon o správe daní, v zmysle ktorého dôkazné bremeno je na daňovom subjekte, tento však v priebehu daňovej kontroly nepredložil žiadne relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré by dokazovali skutočný priebeh fakturovaných služieb.

Taktiež neobstojí ani námietka ohľadom nezákonnosti vykonania daňovej kontroly zamestnancami správcu dane, t.j. Daňového úradu Banská Bystrica a Finančného riaditeľstva SR. Žalobca nikde ani v daňovom konaní a ani v napadnutej žalobe nepreukázal, že by mal konkrétne námietky voči zamestnancom správcu dane alebo žalovaného. Preto správne vykonával daňovú kontrolu u žalobcu, keď na jeho všeobecné a nekonkrétne námietky neprihliadal. Zo strany správcu dane a žalovaného išlo o naplnenie legitímnosti zákonom o správe daní sledovaného cieľa, t.j. zabezpečenia fiškálnych záujmov štátu. Preto uvedený postup krajského súdu v danej veci nevybočil z rámcov legálnosti a zákonnosti a nemal charakter svojvoľnosti a arbitrárnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedených dôvodov stotožnil s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici a nepovažujúc námietky žalobcu za dôvodné, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň odkazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže žalobca úspešný nebol a žalovanému v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.